

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Coperta și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Feyer, Lavinia

Visceral / Lavinia Feyer. - Apahida : Neuma, 2021

ISBN 978-606-8975-91-7

821.135.1

LAVINIA FEYER

Visceral

Editura
NEUMA
2021

Despre autoare

Este născută în Drobeta-Turnu Severin, în 13 mai 1975, iar din 2008 trăiește la Bruxelles, în Belgia. A absolvit Facultatea de Științe Politice și Administrative a Universității București. Are două masterate în Științe Politice și Relații Internaționale în colaborare cu Universitatea La Sapienza din Roma.

A fost auditor intern și responsabil cu politica anticorupție la Comisia Europeană. La ora actuală este manager de proiect în cadrul Direcției Generale pentru Suportul Reformelor Structurale din Comisia Europeană.

CUPRINS

O ecografie netrucată	5		
Exist		Iubesc	
Urlă poezia în mine ca o fiară	9	16 septembrie	63
Fauni și îngeri	11	Évasion	65
Omul de sticlă	15	Dacă	67
Maestrul și pisica	17	Când te	69
Am suflet de pasăre moartă	21	Te privesc	72
Extra orbem	22	Carnal	76
Râd	23	Cu tâmpla sprijinită de un nor	78
Poem absurd	25	Gramatică	79
Dilema	27	Variațiuni	80
Insomnie	29	Tu	82
Avatar	31	Gura	84
Reverie	34	Ce n-am	89
Tăcutele cuvinte	35	Joc	91
Cântecul lebedei	36	Explicație	94
Negați	37	Vreau	97
Dorința	38	Odihnă	100
Mors angelica	40	Furtuna	102
Prețuri	43	Descătușare	105
Moartea noastră cea de toate zilele	47	Și-apoi, ca un balsam, uitarea	107
Țara suspinelor	51	A fost	110
Roșu	53	Dragostea, ca un câine flămând	111
Turcoaz	54		
Toamna	56	Despre autoare	114
Cuta de pe fruntea ta	57		
Cu bine!	58		

Urlă poezia în mine ca o fiară

Urlă poezia în mine ca o fiară
Încătușată în verigi de-oțel,
Mă zgârie, mă mușcă, mă-mpresoară,
Gladiatoare-n torsul gol, rebel.

Încerc să o înăbuș. Se opune
Cu gherele și dinții mă sfâșie.
Îmi place trupu-i cald. Sălbăticiune
Să o-nfășor în brațe mă îmbie.

Să iasă, să țâșnească, să împroaște
Să se strecoare-afară ca o rouă,
C-un țipăt furibund de iaz cu broaște
Și cu-o eșarfă de organza, nouă.

Cu mâinile-i fantome mă-nfioară,
Cu zâmbetu-i jilav mă năucește
Și-mpunge-n mine pieptul de fecioară
Și gura ei sub stern îmi gângurește.

S-o las să iasă nu pot. S-o împiedic
Nu am destule garduri la ogradă.
Așa că intru eu-'năuntru ayurvedic
Și stăm de vorbă într-o acoladă.

Îmi spune că de mult o bate gândul
Să intre-n lume ca Mahabharata
Să-și decarteze ezoteric cântul
Și să le strângă mâna mamei și lui tata.

Îmi plânge cu sughițuri, se-ncovoie,
Se zbate-n spasme mici sub presiune
Până ce inima-mi cedează. Și, bălaie,
O las să iasă, pe cauțiune.

6 ianuarie 2011

Fauni și îngeri

Stă proțăpît în fața mea
Pe picioarele lui de țap
Și mă gâdilă cu un fir de iarbă.
Tresar.

Faunul meu domesticit
Mă înghiontește
Până mă rostogolesc jos din pat.
Îmi picură pe buze niște miere
Din cornul lui de cerb
(un gadget din viața lui de odinioară)
Și-mi spune la ureche: „La treabă, e o nouă zi.
Ai audiență la șeful legiunii de îngeri“.

Mă duc buimacă la baie, îmi fac toaleta
Faunul fluieră o arie de Verdi.
(Când o fi apucat să-și facă cultura generală?
Doar stă toată ziua în grădină, cu copitele în hamac).
Las întrebările pe mai târziu

Faunul mi-a pregătit pe pat trei rochițe
(Are o slăbiciune pentru decolteuri și floricele
Ah, bărbații ăștia).
O aleg pe cea mai sobră dintre cele trei,
Apoi merg la bucătărie să mănânc o omleta bio
(Faunul are grijă personal ca ouăle să nu fie din comerț,
Ci de la găinile din cuiabar).
Îl întreb dacă nu vrea să se așeze cu mine la masă,
Dar clatină din cap,
În timp ce face un semn cochet către micul strat adipos

Respe Care i s-a așternut pe abdomen

De când nu mai umblă brambura pe câmpii,
Alergând după nimfe.

Termin micul dejun,
Îl mângâi fugar pe bărbuță,
Apoi plec spre întâlnire.

Ajung în fața unei clădiri din marmură și granit
Dau să bat, dar se deschide singură.
(E bună și tehnologia asta la ceva)
Ajung în fața biroului, pe care scrie cu litere aurite
„Ezechiel - Director resurse umane”.

Intru, îmi compun o figură sobră
Mă strecor înăuntru sfioasă
- doar vreau să-i intru în grații.
Ezechiel mă primește
Privindu-mă pe deasupra ochelarilor cu ramă de baga,
Cu un aer de savant
Care a întâlnit
O insectă încă neinventariată.
E într-un costum de in alb
Garnisit cu epoleți aurii.
Și-a așezat aripile comod
În firida special creată în perete.

Mă încurajez în gând și înaintez,
Întinzându-i mâna.
„Bun venit, domnișoară”
(E gentil, nu mai arăt a domnișoară de câțiva ani buni,
Dar apreciez galanteria).
„În ce problemă doriți să mă vedeți?”

„Știți”, îi spun, cu o voce catifelată
„Sunt sigură că sunteți la curent:
(Îi flatez în treacăt serviciul de informații)
Aș vrea să îmi iau un an sabatic
Și să plec cu faunul meu haihui prin lume.
Cât suntem încă tineri...”

Se încruntă puțin, zice:
„Dar asta e contrar regulamentului!
Deja faptul că v-ați luat drept companion un faun
Contravine codului nostru deontologic.
Acum mai vreți și să plecați cu el în voiaj de nuntă
Și așteptați binecuvântarea mea?”

„Vă înșelați”, răspund
„Între noi e o simplă camaraderie.
Eu l-am salvat de la o viață de dezmăț,
El îmi ține companie și învață
Regulile civilizației”

„Detaliile vieții dv. intime nu mă interesează”
Ezechiel se burzuluiiește puțin
„Știu doar că, dacă plecați
Nu vă garantăm locul.
Compania noastră este foarte bine cotate pe piață
Și există mulți doritori care așteaptă”.

„Știu, îi răspund, dar după acest an sabatic
Aș putea reveni cu un *know-how* consolidat,
Cu experiență și competențe noi,
Cu idei inovatoare
Pe care le-aș putea implementa
În departamentul de marketing”.

„Îmi pare rău, nu facem excepții de la regulă.
Dacă plecați, nu vă garantăm nimic. Vă asumați riscul?“
Întreabă el pe un ton ultimativ.

„Mi-l asum, îi replic.
În compania dv. am învățat multe lucruri,
Și vă sunt recunoscătoare.
Dar eu am un drum al meu de urmat
Vreau să-mi sondez profunzimea,
Să descopăr lumea și pe mine odată cu ea.
Vreau să trăiesc ca un ascet în Tibet,
Să dansez samba în Rio de Janeiro,
Să mă dizolv în aglomerația metrolui din Tokyo,
Să mă înfior de măreția lumii la cascada Niagara,
Să înot printre delfini la bariera de corali,
Vreau să râd, să plâng, să sufăr și să mă vindec.
Dacă nu înțelegeți nevoile acestea firești,
Atunci poate că nu suntem atât de compatibili“.

Ezechiel ridică din sprâncene și zâmbește:
„Vă doresc călătorie sprâncenată.
Să-mi trimiteți o carte poștală de pe unde ajungeți!“

„La revedere, poate, adio“, îi răspund.
Apoi mă ridic și părăsesc demnă biroul,
Apoi clădirea,
Îmi clătesc privirea în cerul albastru: în sfârșit, liberă.

Mă duc să-i dau vestea cea bună faunului.

27 iulie 2018

Omul de sticlă

Întinzi mâinile
Și degetele ți se fărâmițează,
Ca miezul unei pâini.
Te înalți pe vârfuri,
Și oasele îți troznesc unul câte unul,
Ca niste vreascuri puse pe foc.

Clipești din ochii-vitralii,
Încercând să te aperi de soare.
Fiecare pas
Îți cere un efort imens.
Îți încordezi mușchii de cristal
Și ligamentele de plexiglas
Și calci nătâng,
Ca o păpușă care a prins viață fără să își dorească.

Oamenii îți privesc
În cutia toracică
Plămânil și inima,
Copiii scot aburi
Lângă sternul tău,
Apoi mângălesc pe el
Desene caraghioase.